

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ Σύγχρονα ὠφέλιμα παραδείγματα

Ἡ ὑπομονὴ ἀγιάζει*

**«Μακάρι νὰ μᾶς χαρίζει σὲ ὅλους μας
αὐτὴν τὴν μεγάλη καὶ σωτήρια ἀρετὴ»**

Πρὶν μερικὰ χρόνια μία κυρία ἔστειλε ἓνα γράμμα στὸν μακαριστὸ Γέροντα Ἐφραίμ τὸν Κατουνακιώτη καὶ τοῦ ἔγραψε ὅτι ἔχει πολλὰ βάσανα, μεγάλο σταυρὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σηκώσει τὸν Σταυρὸ της. **Καὶ ὁ Γέροντας Ἐφραίμ τῆς ἀπάντησε:**

«Μοῦ γράφεις, ὅτι ἔχεις πολλὰ βάσανα. Καὶ ἐγὼ σοῦ λέω τόσο τὸ καλύτερο γιὰ τὴν ψυχὴ σου! Ὁ Θεὸς ποῦ σοῦ δίδει αὐτὰ τὰ βάσανα γνωρίζει, ὅτι τόσα βαστάξεις, σὲ τόσα ἀντέχει ἡ ψυχὴ σου, ἂν σοῦ δώσει περισσότερα θὰ πέσεις, ἐὰν σοῦ δώσει ὀλιγότερα σὲ ἀδικεῖ, ἀπὸ αἰώνιο μισθό, ἀπὸ αἰώνια χαρά.»

• **Εἰς τὰ μέρη τῶν Ἀθηνῶν ἦτο ἓνας παπουτσιῆς πολὺ σκληρὸς ἄνθρωπος, εἶχε [ἐξ υἰοθεσίας] ἓνα κοριτσάκι μικρό, τὸ ὁποῖο πολὺ τὸ παίδευε. Τὸ καημένο ἔκανε ὑπομονὴ ἕως ὅτου χτίκιασε, δηλαδὴ ἔπαθε φυματίωση, καὶ ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Δὲν γόγγυζε, δὲν ἀντιμιλοῦσε τοῦ θετοῦ πατέρα της, ἀλλὰ ἦταν ὅλο ὑπομονή.**

Στὸ τέλος πέθανε, ἀφοῦ προηγουμένως μία Γερόντισσα τὸ ἔκανε καλογριούλα καὶ τὸ ὀνόμασε Ἀνυσία Μοναχὴ. Ὅταν τῆς ἔκαναν ἀνακομιδὴ τὰ λείψανά της εὐωδίασαν. Αὐτὸ εἶναι σημάδι ἀγιότηας.

Βλέπετε πῶς πληρῶνει ὁ Χριστὸς τὴν ὑπομονή; Ἐὰν γνωρίζαμε τὰ αἰώνια ἀγαθὰ, ποῦ θὰ μᾶς χαρίσει ὁ Πανάγαθος Θεός, θὰ τὸν παρακαλούσαμε νὰ ἔχουμε ἐδῶ πάντοτε θλίψεις, βάσανα καὶ πίκρες, γιὰ νὰ χαιρόμαστε ἐκεῖ αἰώνιος. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς λέγει ὅτι, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος γνώριζε τὰ αἰώνια ἀγαθὰ, θὰ ὑπέμεινε εὐχαρίστως ὅλες τὶς θλίψεις καὶ τὰ βάσανα ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέ-

χρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, γιὰ αὐτὰ τὰ ἀνέκφραστα ἀγαθὰ, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει, γιὰ αὐτὸ εὐκολα ἀπογοητεύεται καὶ εὐκολα ἀπελπίζεται.

* * *

Στὴν Κρήτη μία γυναίκα πολὺ ὑπέφερε ἀπὸ τὸν ἄνδρα της. Ἦσαν φτωχοί, πάμφτωχοι. Ὁ ἄνδρας ἦτο καπνιστῆς μανιώδης καὶ ἔπινε πολὺ. Ὅταν δὲν εἶχε χρήματα γιὰ τὸ πιοτὸ καὶ τσιγάρα, στὴν γυναίκα του ξεθύμαινε καὶ πολὺ ζύλο τῆς ἔδινε.

• **Μία** βραδιά πῆγε στὸ σπίτι του καὶ χτύπησε πολὺ τὴν γυναίκα του. Αὐτὴ ὅμως, Μαρία τὸ ὄνομά της, ὑπέμενε γενναίως καὶ ὄλο τὴν Παναγία ἐπεκαλεῖτο. Τὰ μεσάνυχτα σηκώθηκε, χτενίστηκε, φόρεσε τὰ καλά της ρούχα καὶ πλάγιασε, γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσῃ πλέον. Ἀπέθανε.

Ὅταν, μετὰ ἓνα χρόνο, τῆς ἔκαναν ἀνακομιδὴ, ὅλος ὁ τόπος εὐωδίασε. Δὲν εἶχαν ἀκόμη φτάσει σκάφτοντας στὰ ὀστά της καὶ μία ἄρρητος εὐωδία ἐξῆλθε. Ὅταν ἔβγαλαν τὰ ὀστά της γέμισε ὁ τόπος ἀρρήτου εὐωδίας. Ἐκλαιγαν ὅλοι. Ὁ ἄνδρας της συγκινημένος καὶ αὐτὸς ἄλλαξε πλέον βίο. Σταμάτησε νὰ καπνίζει καὶ νὰ πίνει καὶ ἔζησε ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ. Ἐτσι λοιπὸν βραβεύει, ἔτσι ἀνταμείβει ὁ Χριστὸς ἐκείνους ποὺ κάνουν ὑπομονή.

Μακάρι μὲ τὶς εὐχὲς τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Ἐφραὶμ τοῦ Κατουνακιώτη ὁ Χριστὸς νὰ χαρίζει τὴν ἀγία ὑπομονὴ του σὲ ὅλους μας.

* * *

Τὸν Μάιο τοῦ 1988 ἐπισκέφτηκε τὸν Γέροντα Παῖσιο ἓνας φίλος μου Ἀρχιμανδρίτης. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα σοφὰ ποὺ τοῦ εἶπε ὁ Γέροντας, τόνισε ιδιαίτερα τὴν ἀνάγκη τῆς ὑπομονῆς θυμίζοντας τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ: «**Ἐν** τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν».

Ὅταν ὁ Ἀρχιμανδρίτης τὸν ἐρώτησε: «**Γιατὶ** πᾶτερ δὲν πᾶτε σὲ γιατρό, γιὰ νὰ ἀνακουφιστεῖτε ἀπὸ τοὺς πόνους;», ὁ Γέροντας ἀπάντησε: «**Πᾶτερ**, ἱερεὺς ἐσεῖς μὲ ρωτᾶτε γιὰτὶ δὲν πάω στοὺς γιατρούς; Ὅτι κερδίζουμε μὲ τὶς προσευχὲς, μὲ τὶς νηστείες, μὲ τὸν ἀγῶνα ποὺ νομίζουμε ὅτι κάνουμε, τὰ ξοδεύουμε. **Γιὰ** αὐτὸ πρέπει νὰ κάνουμε ἀποταμίευση, ὑπομένοντας τὶς θλίψεις ποὺ ἐπιτρέπει ὁ Θεός».

• **Μετὰ** τοῦ διηγῆθηκε μία πολὺ διδακτικὴ ἱστορία: Ἐδῶ στὴν Ἀθωνιάδα Σχολὴ εἶναι δύο ἀδελφία, ποὺ προέρχονται ἀπὸ πρῶην μουσουλμανικὴ οἰκογένεια. Ὁ πατέρας αὐτῶν τῶν παιδιῶν, ἂν καὶ δὲν ἤξερε πολλὰ πράγματα, δὲν ἱκανοποιεῖτο ἀπὸ τὴν μου-

σουλμανική θρησκεία. **Έ**βλεπε την χριστιανική θρησκεία ανώτερη από την μουσουλμανική, για αυτό φρόντισε, κατηχήθηκε και βαπτίσθηκε Χριστιανός Όρθόδοξος.

Δέν καταλάβαινε πολλά πράγματα. **Ό**μως δυο πράγματα έλεγε συνεχώς και προσπαθούσε να τα εφαρμόζει. **Π**ρώτον, ότι πρέπει να τηρούμε τις Έντολές του Θεού, για να πετύχουμε την σωτηρία μας και **δ**εύτερον, ότι ο Χριστός είναι Δίκαιος.

Από την ώρα που έγινε Όρθόδοξος, ή γυναίκα του και οι δικοί του κήρυξαν τον πόλεμο. **Ό**ταν πήγαινε και γονατιστός προσευχόταν σε ένα δωμάτιο, ή γυναίκα του τον ειρωνευόταν και του έλεγε: **«**Άντε καημένε, δέν υπάρχει τίποτα, δέν υπάρχει Χριστός, μόνο Άλλαχ υπάρχει και Μωάμεθ**»**. **Έ**κείνος όμως συνέχιζε τον πνευματικό του αγώνα με ύπομονή. **Έ**νας μουσουλμάνος ιερέας, για να τον καταφέρει να επιστρέψει στην μουσουλμανική θρησκεία, είπε στην γυναίκα του και στους δικούς του να μην του δίνουν φαγητό και να μην του δίνουν ρούχα να αλλάζει. **Ε**ίπε ακόμη στην γυναίκα του, την ώρα που ο άνδρας της προσεύχεται να παίρνει έναν κουβά νερό και να τον περιλούζει και έπειτα να μην του δίνει ρούχα να αλλάζει. **Α**υτά λοιπόν, εφαρμόσαν ή γυναίκα του και οι δικοί του.

Έκείνος όμως με θαυμαστή ύπομονή και καρτερία αγωνιζόταν τηρώντας τις Έντολές του Θεού. Δέν θύμωνε και δέν αγανακτούσε και αν βρισκόταν κανένα ξεροκόμματο τὸ έτρωγε.

Ακόμη συνέβη και τὸ έξηξ θαυμαστό. **Α**υτός εργαζόταν στην Νομαρχία. **Έ**κει έβλεπε τις άδικίες που γίνονταν και δέν τὸ άντεχε. **Έ**τσι παραιτήθηκε από την δουλειά του και προτίμησε να εργαζεται ως οικοδόμος.

Τὸ μαρτύριό του κράτησε περισσότερο από δύο χρόνια, ὡσπου μία εύλογημένη μέρα, την ώρα που προσευχόταν, ή γυναίκα του πήγε και γονάτισε δίπλα του.

Έκείνος ξαφνιασμένος την ρώτησε: **«**Τί θέλεις γυναίκα;**»**. **Έ**κείνη απάντησε συγκινημένη: **«**Θέλω να προσευχηθώ και εγώ και θέλω να γίνω και εγώ Χριστιανή**»**. **«**Γιατί, είδες τίποτα;**»**, την έρώτησε πάλι. **«**Σκέφτηκα, απάντησε εκείνη, ότι αν ο Θεός των Χριστιανών ήταν τόσο καλός σαν εσένα, τότε θα ήταν πολύ καλύτερος από τον Άλλαχ και τον Μωάμεθ. **Τ**ώρα που εσύ αγωνίζεσαι να μοιάσεις

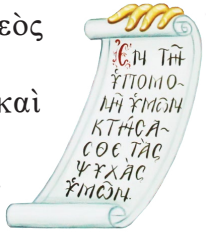

στὸν Θεό, σκέφτομαι πόσο καλύτερος εἶναι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν».

Πράγματι μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ ἔγιναν καὶ αὐτὴ καὶ τὰ παιδιά τους Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι.

Ὄταν τὰ δύο ἀδέλφια πῆγαν γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Κελλὶ τοῦ Γέροντος Παΐσιου δὲν ἔφαγαν τὸ λουκούμι καὶ δὲν ἤπιαν τὸ νερὸ ποὺ εἶχε ὁ πατὴρ Παῖσιος γιὰ τοὺς προσκυνητές. **Ὄ**ταν τὸ εἶδε αὐτὸ ὁ γέρον Παῖσιος τὰ ἐρώτησε γιὰτὶ δὲν ἔφαγαν τὸ λουκούμι καὶ ἐκεῖνα ἀπάντησαν: **«Θ**έλαμε, πάτερ, πρῶτα νὰ προσκυνήσουμε στὸ ἐκκλησιάκι σας καὶ ἔπειτα νὰ φᾶμε λουκούμι». **Κ**ι ὁ πατὴρ Παῖσιος θαύμασε τὴν συμπεριφορὰ αὐτῶν τῶν παιδιῶν, λέγοντας: **«Τ**όσοι ἄνθρωποι ἔρχονται νὰ μὲ δοῦν, ἀλλὰ μόνο αὐτὰ τὰ παιδιά φέρθηκαν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο».

Βλέπετε, ἀδελφοί μου, πόσο ἀναγκαῖα καὶ πόσο σπουδαία εἶναι ἡ ἀρετὴ τῆς ὑπομονῆς καὶ πόσο εὐεργετικὰ καὶ σωτήρια ἀποτελέσματα ἔχει; **Μ**ακάρι νὰ μᾶς χαρίζει σὲ ὅλους μας αὐτὴν τὴν μεγάλη καὶ σωτήρια ἀρετὴ. □

(*) Περιοδ. «Πρωτάτον», ἀριθμ. 130/Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2013, σελ. 203-206. Τοῦ Νικολάου Βοϊνέσκου. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.